

тѣхъ. Сега вече тѣмъ бѣше потребно независимостъ и самостоятеленъ животъ. Тѣ са рѣшиха да неотстъпватъ отъ туй си исканье, което Англия не бѣше още расположена да удовлетвори. Д. Хутонъ са завърнѣ въ Лондонъ нажаленъ. Отъ Лондонъ той искаше отъ Франклина да направи и той, нѣкои мирни предложения на Англия или, поне, да му даде единъ умъ. «Ариостъ увѣрява», отговорилъ Франклинъ на моравския си братъ, че всички изгубени, на земята нѣща са намѣрватъ на мѣсеца, въ такъвъ случай тамъ трѣба да са намѣрватъ добри съвѣти и мѣжду тѣхъ много мои дадени формално, но загубени въ тѣзи работа. При всичко това, споредъ вашата просба азъ искамъ да ви дамъ още единъ малкъ съвѣтъ, безъ да чакамъ ни най малко да го прослѣдвате. Единъ Богъ само може да даде въ сжщото време и съвѣтъ и разумъ за да са изпълни. Въ тѣзи умразна война, чрезъ вашето варварство вий изгубихте не само търговията на Америка и управленъето и, но още най важното отъ всичко, — туй уваженъе и любовъ на великия народъ, който дигна глава и сега ви сѣди; не дѣйте забравя йоще че потомството му ще ви счита за най лошъ народъ на земята. Безъ съмненъе мирътъ може да са направи само тогазъ, когато оставите всѣка претенция да ни управлявате».

За да са направи траенъ миръ съ Америка, Франклинъ искаше наказванъето на онѣзи Американци, които държахъ страна на Англия, които извикаха тѣзи война. Той искаше тоже наказванъето на генералитѣ, които я слѣдваха